BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
den 14 december 2001 *

I mål C-404/01 P(R),

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuschitz och S. Meany, båda i egenskap av ombud, biträdda av A. P. Bentley, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

med stöd av

TNC Kazchrome, Almaty (Kazakstan)

och av

Alloy 2000 SA, Luxemburg (Luxemburg),

företrädda av J. E. Flynn, barrister, J. Magnin och S. Mills, solicitors,

intervenienter i överklagandet,

* Rättegångsspråk: franska.

angående överklagande av beslut meddelat den 1 augusti 2001 av ordföranden vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-2307), i vilket det förs talan om att detta beslut skall upphävas,

i vilket de andra parterna är:

Euroalliages, Bryssel (Belgien),

Péchiney électrométallurgie, Courbevoie (Frankrike),

Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige),

och

Ferroatlántica SL, Madrid (Spanien),

företrädda av D. Voillemot och O. Prost, advokater,

sökande i första instans,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av L. Fraguas Gadea, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i överklagandet,

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten F. G. Jacobs förslag till avgörande,

följande

Beslut

1 Europeiska gemenskapernas kommission har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 11 oktober 2001, med stöd av artikel 225 EG och artikel 50 andra stycket i EG-stadgan för domstolen överklagat beslutet av förstainstansrättens ordförande av den 1 augusti 2001 i mål T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-2307, nedan kallat det överklagade beslutet), genom vilket denne fastställde att import av ferrokisel med ursprung i Folkrepubliken Kina, Kazakstan, Ryssland och Ukraina skall underkastas registrering utan att säkerhet behöver ställas av importörerna.

2 Euroalliages, Péchiney électrométallurgie, Vargön Alloys AB och Ferroatlántica SL (nedan kallade Euroalliages m.fl.) ingav skriftligt yttrande till domstolen genom inlaga som inkom till kansliet den 15 november 2001.

3 Konungariket Spanien ansökte, genom handling som inkom till domstolens kansli den 19 oktober 2001, om att få intervenera i detta förfarande till stöd för de yrkanden som har framställts av Euroalliages m.fl.

4 Konungariket Spanien tilläts att intervenera, i enlighet med artikel 37 första och fjärde styckena i EG-stadgan för domstolen och artikel 93.1 och 93.2 i rättegångsreglerna.

5 TNC Kazchrome (nedan kallat Kazchrome) och Alloy 2000 SA (nedan kallat Alloy 2000) ansökte, genom handling som inkom till domstolens kansli den 6 november 2001, om att få intervenera i detta förfarande till stöd för kommissionens yrkanden.

6 Av de argument som Kazchrome och Alloy 2000 anförde till stöd för sin interventionsansökan framkom vid första anblicken att de hade ett berättigat intresse av utgången av detta mål om överklagande. De tilläts därför att intervenera, vilket domstolens kansli underrättade dem om den 12 november 2001.

7 Konungariket Spanien samt Kazchrome och Alloy 2000 inkom med skriftligt yttrande den 15 november 2001.

8 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— upphäva det överklagade beslutet,

— avslå den begäran om interimistiska åtgärder som Euroalliages m.fl. har framställt i mål T-132/01 R, och

— förplikta Euroalliages m.fl. att ersätta de rättegångskostnader som uppkommer till följd av såväl detta överklagande som begäran om interimistiska åtgärder och begäran om ändring av nämnda beslut.

9 Kazchrome och Alloy 2000 har yrkat att domstolen skall

— upphäva det överklagade beslutet,

— avslå den begäran om interimistiska åtgärder som Euroalliages m.fl. har framställt, och

— förplikta Euroalliages m.fl. att ersätta de rättegångskostnader som uppkommer till följd av interventionen av Kazchrome och Alloy 2000.

10 Euroalliages m.fl. har yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet,

— under alla omständigheter bifalla de yrkanden som de har framställt vid förstainstansrätten, och

— förplikta kommissionen att ersätta såväl de rättegångskostnader som uppkommer i detta överklagande som de rättegångskostnader som uppkommer i de interimistiska förfarandena i mål T-132/01 R.

11 Konungariket Spanien har yrkat att domstolen skall

— avvisa, eller i andra hand ogilla, överklagandet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Parterna behöver inte yttra sig muntligen, eftersom deras skriftliga yttranden innehåller all den information som är nödvändig för att avgöra detta överklagande.

Tillämpliga bestämmelser

13 I artikel 11 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1, nedan kallad grundförordningen), med rubriken "Varaktighet, översyn och återbetalning", anges, i punkt 2 första stycket, följande:

"En slutgiltig antidumpningsåtgärd skall upphöra att gälla fem år efter det att den infördes eller fem år från den dag då den senaste översynen av såväl dumpning som skada avslutades, om det inte vid en översyn konstateras att åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fortsätter eller återkommer. En sådan översyn vid giltighetstidens utgång skall inledas på kommissionens initiativ eller på begäran av gemenskapsproducenter eller för gemenskapsproducenters räkning och åtgärden skall fortsätta att gälla i avvaktan på resultatet av en sådan översyn."

14 I artikel 21 i samma förordning, med rubriken "Gemenskapens intresse", fastställs i punkt 1, följande:

"Ett fastställande om huruvida ett ingripande är befogat med hänsyn till gemenskapens intresse skall fattas på grundval av en helhetsbedömning av alla berörda parters intressen, inbegripet den inhemska industrins, användarnas och konsumenternas intressen, och ett fastställande enligt denna artikel skall endast göras då alla parter har givits tillfälle att yttra sig enligt punkt 2. Vid en sådan undersökning skall särskild hänsyn tas till behovet av att undanröja den snedvridning av handeln som följer av skadevållande dumpning och till behovet av att återställa en effektiv konkurrens. Åtgärder som fastställs på grundval av

konstaterad dumpning och skada får inte vidtas om myndigheterna på grundval av samtliga lämnade uppgifter med säkerhet kan fastslå att det inte ligger i gemenskapens intresse att vidta sådana åtgärder."

Bakgrunden och förfarandet

15 Av det överklagade beslutet framgår att slutgiltiga antidumpningsåtgärder avseende import av ferrokisel med ursprung i olika länder infördes dels genom rådets förordning (EG) nr 3359/93 av den 2 december 1993 om ändring av antidumpningsåtgärder avseende import av ferrokisel med ursprung i Ryssland, Kazakstan, Ukraina, Island, Norge, Sverige, Venezuela och Brasilien (EGT L 302, s. 1) dels genom rådets förordning (EG) nr 621/94 av den 17 mars 1994 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av ferrokisel med ursprung i Sydafrika och Kina (EGT L 77, s. 48; svensk specialutgåva, område 11, volym 29, s. 265).

16 Efter det att kommissionen hade offentliggjort ett tillkännagivande om att giltighetstiden snart skulle löpa ut för vissa antidumpningsåtgärder ingav Euroalliages, en sammanslutning av ferrolegeringsindustrier, en begäran i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen om översyn av de åtgärder som skulle upphöra att gälla beträffande import från Brasilien, Kina, Kazakstan, Ryssland, Ukraina och Venezuela. Kommissionen offentliggjorde därför ett tillkännagivande om inledande av ett sådant förfarande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT C 382, 1998, s. 9) samt påbörjade undersökningen.

17 Kommissionen antog den 21 februari 2001 beslut 2001/230/EG om avslutande av antidumpningsförfarandet rörande import av ferrokisel med ursprung i Brasilien, Kazakstan, Folkrepubliken Kina, Ryssland, Ukraina och Venezuela (EGT L 84, s. 36, nedan kallat det omtvistade beslutet).

18 I detta beslut redogörs för hur översynen ledde till kommissionens konstaterande att när det gäller import av ferrokisel från Kina, Kazakstan, Ryssland och Ukraina skulle dumpning och dess skadeverkningar fortsätta och återkomma om åtgärderna upphörde. Punkt 129 i det omtvistade beslutet har formulerats på följande sätt:

"Med hänsyn till undersökningsresultaten rörande sannolikheten för fortsatt och återkommande dumpning och undersökningsresultatet att import med ursprung i Kazakstan, Kina, Ryssland och Ukraina kan komma att öka betydligt om åtgärderna tillåts upphöra dras slutsatsen att gemenskapsindustrins situation skulle försämras. Trots att det med hänsyn till att priserna och lönsamheten utvecklas negativt i industrin är svårt att uppskatta hur mycket dess situation skulle försämras är det ändå sannolikt att skadan skulle återkomma. När det gäller Venezuela är det osannolikt att åtgärdernas upphörande skulle få någon väsentlig skadevållande verkan."

19 Kommissionen undersökte därefter huruvida det låg i gemenskapens intresse, totalt sett, att antidumpningsåtgärderna bibehölls. Vid denna bedömning tog kommissionen hänsyn till flera faktorer, för det första att gemenskapsindustrin inte har kunnat dra tillräcklig nytta av de åtgärder som tillämpats sedan år 1987 och inte har kunnat öka sin marknadsandel till följd av att tidigare gemenskapsproducenter lagt ner sin produktion (punkt 151 i det omtvistade beslutet) och för det andra att stålproducenterna inom gemenskapen drabbats av ytterligare kostnader i samband med antidumpningsåtgärderna under den tid de gällt (punkt 152 i det omtvistade beslutet).

20 I punkterna 153 och 154 i det omtvistade beslutet drog kommissionen följande slutsatser:

"153 Även om det är osäkert exakt vilken verkan åtgärdernas upphörande skulle få för gemenskapsindustrin och tidigare erfarenheter visar att det

inte finns några garantier för att gemenskapsindustrin kommer att ha kännbar nytta av att åtgärderna bibehålls står det klart att stålindustrin har drabbats av negativa verkningar som kumulerats över en lång tid och att dessa skulle förlängas på ett otillbörligt sätt om åtgärderna bibehölls.

154 Efter en bedömning av vilka verkningar det skulle få för de olika berörda parternas intressen om åtgärderna bibehölls respektive upphörde att gälla i enlighet med artikel 21 i grundförordningen kunde kommissionen följaktligen dra slutsatsen att det skulle strida mot gemenskapens intresse att bibehålla de gällande åtgärderna. Åtgärderna bör därför upphöra att gälla."

21 Av dessa skäl avslutas ifrågavarande antidumpningsförfarande i det omtvistade beslutet och följaktligen upphör de åtgärder rörande import som blev föremål för översyn att gälla.

22 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 juni 2001 väckte Euroalliages m.fl. i enlighet med artikel 230 fjärde stycket EG talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutets enda artikel.

23 Genom separat handling, som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, begärde Euroalliages m.fl. även, i första hand, att det skulle förordnas om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet i den del antidumpningsförfarandet avslutas med avseende på import av ferrokisel med ursprung i Kina, Kazakstan, Ryssland och Ukraina och att kommissionen skulle åläggas att återinföra de antidumpningstullar som infördes genom förordningarna nr 3359/93 och 621/94, i andra hand, att kommissionen skulle åläggas att av importörerna av ferrokisel med ursprung i dessa fyra länder kräva att de ställer

säkerhet som motsvarar de antidumpningstullar som infördes genom nämnda förordningar och att de registrerar sin import samt, i annat fall, att kommissionen skulle åläggas att av nämnda importörer kräva att de underkastar sin import registrering.

Det överklagade beslutet

24 Förstainstansrättens ordförande fastställde genom det överklagade beslutet att import av ferrokisel med ursprung i Kina, Kazakstan, Ryssland och Ukraina skall underkastas registrering utan att säkerhet behöver ställas av importörerna.

25 När det först gäller *fumus boni juris* ansåg förstainstansrätten att det *prima facie* inte föreföll som om vissa av de framställda grunderna helt saknade grund och de kunde väcka tvivel om det omtvistade beslutets lagenlighet. Dessa grunder avser dels ett påstått åsidosättande av artikel 21.2 och 21.5 i grundförordningen genom att kommissionen beaktade uppgifter som hade inlämnats av användarna efter det att den i tillkännagivandet om inledande av översynsförfarandet angivna fristen hade löpt ut, dels ett påstått åsidosättande av artikel 6.6 i nämnda förordning genom att kommissionen vägrade att organisera ett möte som skulle göra det möjligt för Euroalliages m.fl. att ange sin uppfattning och framställa motargument i förhållande till användarnas uppfattning.

26 Vad därefter gäller kravet på skyndsamhet bedömde förstainstansrätten för det första att det hade visats att Péchiney électrométallurgie, Vargön Alloys AB och

Ferroatlántica SL kunde komma att lida allvarlig skada i avsaknad av interimistiska åtgärder. För att kunna dra denna slutsats grundade sig rätten på följande överväganden:

"63 I punkt 129 i det omtvistade beslutet drar kommissionen slutsatsen 'att gemenskapsindustrins situation skulle försämras' om åtgärderna tilläts upphöra. Kommissionen konstaterar här följande: 'Trots att det med hänsyn till att priserna och lönsamheten utvecklas negativt i industrin är svårt att uppskatta hur mycket dess situation skulle försämras är det ändå sannolikt att skadan skulle återkomma.'

64 Visserligen betecknar inte kommissionen den skada som industrin troligen skulle lida om antidumpningsåtgärderna upphörde som allvarlig. Enligt artikel 3.1 i grundförordningen skall dock termen skada bland annat avse 'väsentlig skada för gemenskapsindustrin'. I detta sammanhang kan inte beteckningen väsentlig förstås på annat sätt än som en synonym till beteckningen allvarlig. Skadans allvarliga karaktär skall således i detta fall betraktas som medgiven av kommissionen i det omtvistade beslutet. Denna tolkning bekräftas av att kommissionen, varken i sitt skriftliga yttrande eller vid sammanträdet, har bestritt att den skada som sökandena troligen skulle lida till följd av att antidumpningsåtgärderna upphörde är allvarlig."

27 När det, för det andra, gäller sökandenas påstående att skadan är irreparabel, noterade förstainstansrätten att det är väl etablerat att en ekonomisk skada inte kan anses irreparabel eller ens som en skada som är svår att avhjälpa, förutom i undantagsfall, eftersom den senare kan ersättas ekonomiskt. Den fann därefter att i detta fall hade Péchiney électrométallurgie, Vargön Alloys AB och Ferroatlántica SL inte lyckats visa att angreppet på deras ekonomiska livskraft skulle bli av den arten att det inte skulle räcka med rationaliseringsåtgärder för

att möjliggöra en fortsatt produktion av ferrokisel till dess att den dom avkunnas genom vilken huvudsaken avgörs. För att kunna dra denna slutsats grundade sig rätten på att vart och ett av bolagen tillhör en betydande koncern och att deras omsättning motsvarar en försäljning av ferrokisel på i genomsnitt 15 procent av ifrågavarande koncerns totala omsättning.

28 Förstainstansrätten ansåg emellertid att det måste tas hänsyn till de särskilda omständigheterna i fallet. I detta avseende uttalade den följande:

"71 När det först och främst gäller den import som är föremål för översyn medger kommissionen i det omtvistade beslutet att det finns risk för att sökandena lider allvarlig skada om antidumpningsåtgärderna upphör att gälla.

72 Därefter bör noteras att den omständigheten att skadan troligen återkommer om åtgärderna upphör att gälla, i kombination med att dumpningen troligen fortsätter eller återkommer som kommissionen slår fast i det omtvistade beslutet angående ifrågavarande import, är betecknande för detta beslut så till vida att det inte är fråga om verkningar som är typiska för alla beslut om avslutande av översyn av antidumpningsåtgärder vars giltighetstid löper ut. I enlighet med artikel 11.2 första stycket i grundförordningen kan ett beslut om avslutande av översyn vara berättigat enbart genom att det konstateras att det inte är sannolikt att åtgärdernas upphörande skulle innebära att dumpningen och den skada som åsamkas gemenskapsindustrin fortsätter eller återkommer.

73 Slutligen är det möjligt att den skada som sökanden lider inte skulle upphöra enbart genom att kommissionen följer en dom varigenom det omtvistade beslutet ogiltigförklaras. Då skulle det endast återstå för

sökandena att väcka skadeståndstalan för att få ersättning för skadan i enlighet med artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG.

74 Här skall erinras om att gemenskapens skadeståndsansvar enligt artikel 288 andra stycket EG förutsätter att tre villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan detta agerande och den åberopade skadan (domstolens dom av den 7 maj 1992 i de förenade målen C-258/90 och C-259/90, Pesquerias De Bermeo och Naviera Laida mot kommissionen, REG 1992, s. I-2901, punkt 42, och förstainstansrättens dom av den 15 juni 1999 i mål T-277/97, Ismeri Europa mot revisionsrätten, REG 1999, s. II-1825, punkt 95). När det gäller det första av dessa tre villkor, har det preciserats att när skada vållats enskilda krävs det att det agerande som läggs institutionen till last utgör en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter. I det aktuella fallet ankommer det således på sökandena att visa att kommissionen uppenbart och allvarligt har missbedömt gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning av vad som ligger i gemenskapens intresse (se i detta hänseende domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkterna 41—43). Med hänsyn till det omfattande utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen förfogar över i detta fall, särskilt vid bedömningen av vad som ligger i gemenskapens intresse (domstolens dom av den 14 mars 1990 i mål C-156/87, Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen, REG 1990, s. I-781, punkt 63, och av den 10 mars 1992 i mål C-179/87, Sharp Corporation mot rådet, REG 1992, s. I-1635, punkt 58, förstainstansrättens dom av den 15 oktober 1998 i mål T-2/95, Industrie des poudres sphériques mot rådet, REG 1998, s. II-3939, punkt 292), förefaller det emellertid minst sagt osäkert om någon ersättning för skadan kan komma att utgå på ett senare stadium.

75 Det följer av det föregående (punkterna 71—74) att sökandena riskerar att lida en allvarlig skada som det inte är säkert att de vid ett senare tillfälle får någon ersättning för. I en sådan situation leder den beskrivna osäkerheten till slutsatsen att skadan också är irreparabel till sin karaktär."

29 Efter att ha dragit slutsatsen att situationen ställde krav på skyndsamhet bedömde förstainstansrätten att det var nödvändigt att göra en avvägning mellan de intressen som stod på spel. I detta avseende uttalade rätten följande:

"78 Det är i detta hänseende nödvändigt att göra en avvägning mellan sökandenas intresse av att det förordnas om den ena eller den andra önskade interimistiska åtgärden, å ena sidan, och importörernas och exportörernas intresse av att det omtvistade beslutets verkningar bibehålls, å andra sidan. Kommissionen har uttalat, mer specifikt, att beviljandet av den ena eller den andra interimistiska åtgärden skulle kunna bromsa importen av ferrokisel med ursprung i de berörda länderna.

79 Det är obestridligt att ett uppskov med verkställigheten skulle innebära att det inte togs hänsyn till vare sig importörernas, exportörernas eller användarnas intressen och att den effekt som eftersträvades med beslutet skulle omintetgöras. En registrering av importen med krav på att importörerna ställer säkerhet skulle likaledes kunna påtagligt bromsa importen och därför skapa en oåterkallelig situation.

80 Följaktligen bör verkningarna av den interimistiska åtgärden, i syfte att på en gång begränsa framkallandet av en oåterkallelig situation och uppkomsten av skada för sökandena, inskränkas till vad som är absolut nödvändigt för att skydda de senares intressen till dess att dom avkunnas i huvudsaken.

81 I sista hand har sökandena yrkat att importen av ferrokisel skall underkastas ett registreringsförfarande, utan att säkerhet behöver ställas av importörerna. Blotta skyldigheten att låta registrera importen skulle bidra till att skapa en viss dumpningsdisciplin på marknaden.

82 Under sammanträdet har kommissionen invänt att registreringen av importen skulle få verkningar som är identiska med antidumpningsåtgärderna. Kommissionen har hävdat att en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet skulle få till följd att de ursprungliga beloppen på antidumpningstullarna avkrävdes importörerna för registrerad import, även om de importerade produkterna inte hade varit föremål för dumpning.

83 I artikel 233 EG anges att den institution vars rättsakt har förklarats ogiltig skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. Härvidlag har det slagits fast i den ovannämnda domen i målet Industrie des poudres sphériques mot rådet (punkterna 87—95) att kommissionen enligt artikel 233 EG kan välja att antingen återuppta förfarandet och därvid stödja sig på alla de åtgärder i ärendet som inte berörts av förstainstansrättens ogiltigförklaring eller göra en ny undersökning avseende en annan period, under förutsättning att de villkor som följer av grundförordningen iakttas (förstainstansrättens dom av den 20 juni 2001 i mål T-188/99, Euroalliages mot kommissionen, REG 2001, s. II-1757, punkt 28).

84 Vidare har det slagits fast att den regel enligt vilken upplysningar rörande en period som föregår undersökningsperioden normalt inte beaktas är tillämplig på undersökningar som görs med anledning av en översyn av åtgärder som snart skall upphöra att gälla. Ett undantag från denna regel medges dock när uppgifter rörande en senare period än undersökningsperioden avslöjar en ny utveckling som gör införandet eller bibehållandet av antidumpningstullar uppenbart olämpligt (förstainstansrättens dom av den 11 juli 1996 i mål T-161/94, Sinochem Heilongjiang mot rådet, REG 1996, s. II-695, punkt 88, och domen i det ovannämnda målet Euroalliages mot kommissionen, punkterna 70—77).

85 Följaktligen kan inte retroaktivt påförande av antidumpningstullar med belopp som införts genom förordningarna nr 3359/93 och nr 621/94 på import av ferrokisel med ursprung i Kina, Kazakstan, Ryssland och Ukraina betraktas som den enda möjliga åtgärden för att följa en dom av

förstainstansrätten om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Det finns således möjligheter att undvika att kommissionens farhågor besannas. Dess invändning kan därför inte godtas."

Överklagandet

Parternas argument

30 Euroalliages m.fl. och Konungariket Spanien har gjort gällande att överklagandet skall avvisas i sin helhet. De har för det första påpekat att överklagandet har ingetts med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen och inte med stöd av artikel 50 i stadgan, som är den relevanta bestämmelsen. Euroalliages m.fl. har därefter hävdat att kommissionen, som de anser inte har visat att den kan grunda en rättighet på överklagandet, inte har något berättigat intresse av att få saken prövad. Slutligen har Euroalliages m.fl. och Konungariket Spanien gjort gällande att de olika grunder som har åberopats i överklagandet inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de utgör nya grunder eller avser att förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna ifrågasätts.

31 Vad beträffar kravet på skyndsamhet har kommissionen genom sin första grund gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 3.1 i grundförordningen när den i punkt 64 i det överklagade beslutet konstaterade att beteckningen väsentlig inte kan förstås på annat sätt än som en synonym till beteckningen allvarlig.

32 Kommissionen har genom sina andra och tredje grunder ifrågasatt förstainstansrättens bedömningar i punkterna 72—74 i det överklagade beslutet, enligt vilka kravet på skyndsamhet i detta fall var uppfyllt. Enligt kommissionen följer det av fast rättspraxis att en rent ekonomisk skada inte kan anses irreparabel eller ens som en skada som är svår att avhjälpa, förutom i undantagsfall.

Kommissionen anser emellertid att rätten bortsåg från rättspraxis rörande de villkor under vilka en rent ekonomisk skada undantagsvis kan anses som en irreparabel skada.

33 För det första anser kommissionen att den i punkt 72 i det överklagade beslutet nämnda omständigheten, nämligen att det omtvistade beslutet grundas på att villkoret att gemenskapens intresse av att bibehålla antidumpningsåtgärderna inte var uppfyllt, inte är relevant för frågan huruvida en skada skall anses irreparabel. Kommissionen har understrukit att den, för att bibehålla de åtgärder som upphör att gälla, skall kunna konstatera, för det första, att åtgärdernas upphörande innebär att dumpningen fortsätter eller återkommer (artikel 11.2 första stycket i grundförordningen), för det andra, att åtgärdernas upphörande innebär att den av dumpningen orsakade skadan fortsätter eller återkommer (artikel 11.2 första stycket i grundförordningen), och, för det tredje, att det ligger klart i gemenskapens intresse att bibehålla nämnda åtgärder (artikel 21 i grundförordningen). Enligt kommissionen finns det ingen anledning att tillmäta något av dessa tre villkor större vikt än de andra, eftersom vart och ett av dem skall vara uppfyllt innan de åtgärder som upphör att gälla kan bibehållas. Att det tredje villkoret, enligt det omtvistade beslutet, inte var uppfyllt medför inte att detta beslut utmärks på något särskilt sätt.

34 Kommissionen har för det andra hävdat att förstainstansrätten, genom att anta ett allmänt tillämpningskriterium, det vill säga den osäkerhet som en talan om ersättning för en skada som uppkommit till följd av rättsakter som omfattas av kommissionens stora utrymme för skönsmässig bedömning är förenad med, för att avgöra huruvida skadan är irreparabel till sin karaktär, har åsidosatt den princip enligt vilken alla sökande skall bevisa att de var för sig uppfyller villkoren för att de interimistiska åtgärderna skall kunna beviljas.

35 Kazchrome och Alloy 2000 har hävdat att en part som har begärt interimistiska åtgärder inte kan inskränka sig till att åberopa verkningarna av det omtvistade beslutet i sig. Detta följer, enligt deras mening, av fast rättspraxis angående begäran om interimistiska åtgärder som syftar till att antidumpningstullar skall

upphöra att gälla (beslut av den 14 februari 1990 i mål C-358/89 R, Extramet Industrie mot rådet, REG 1990, s. I-431, publicering av sammanfattningen, punkterna 20—23). Enligt denna rättspraxis, som enligt Kazchrome och Alloy 2000 även är tillämplig på ett beslut genom vilket ett antidumpningsförfarande avslutas, ankommer det på den part som begär de interimistiska åtgärderna att lägga fram bevisning till styrkande av att dess överlevnad hotas eller att dess ställning på marknaden påverkas på ett oåterkalleligt sätt om sådana åtgärder inte beviljas.

36 När det gäller frågan huruvida det kan röra sig om en allvarlig skada, undersökte förstainstansrätten aldrig huruvida Euroalliages m.fl. hade lagt fram tillräcklig bevisning för att det skulle kunna uppkomma en allvarlig skada, utan den framhöll endast det abstrakta antagande enligt vilket kommissionen underförstått hade medgett att Euroalliages m.fl. kunde drabbas av en allvarlig skada till följd av det omtvistade beslutet. Kommissionens konstateranden i det omtvistade beslutet uppfyller inte villkoret att skadan skall vara allvarlig, vilket det skall läggas fram bevis om i varje ansökan om interimistiska åtgärder.

37 När det gäller frågan huruvida skadan är irreparabel till sin karaktär anser Kazchrome och Alloy 2000 att förstainstansrättens slutsats strider mot fast rättspraxis, enligt vilken rätten endast skall bedöma huruvida en ekonomisk skada kan repareras inom ramen för en skadeståndstalan och inte uttala sig om chanserna för att man skall vinna framgång med en sådan talan, vilket knappast låter sig göras under det interimistiska förfarandet.

38 Euroalliages m.fl. och Konungariket Spanien anser att kommissionens första grund, som avser frågan huruvida det kan röra sig om en allvarlig skada, är en ny grund och att den följaktligen skall avvisas. Kommissionen bestred nämligen inte i första instans att det kunde röra sig om en allvarlig skada. Euroalliages m.fl. och Konungariket Spanien har i sak anfört att en "väsentlig" skada i den mening som avses i grundförordningen kan anses "allvarlig" i den mening som avses i det interimistiska förfarandet, när den sätts in i ett särskilt sammanhang. Av punkt 64 i det överklagade beslutet följer att förstainstansrätten underströk just det faktiska sammanhanget i fallet för att kunna dra en sådan slutsats.

39 När det gäller kommissionens andra och tredje grunder, som avser att skadan är irreparabel till sin karaktär, har Euroalliages m.fl. dessutom gjort gällande att dessa grunder inte kan tas upp till sakprövning, eftersom kommissionen i första instans inte bestred det faktum att en skadeståndstalan är osäker och tidsödande.

40 I sak har Euroalliages m.fl. och Konungariket Spanien hävdat att förstainstansrätten gjorde en helhetsbedömning av de särskilda omständigheterna i fallet. Reparationens osäkra karaktär, som med hänsyn till den rättspraxis som omnämns i punkt 74 i det överklagade beslutet är ostridig, gör det möjligt att dra slutsatsen att skadan "är svår att avhjälpa" i den mening som avses i rättspraxis rörande de villkor under vilka en rent ekonomisk skada undantagsvis kan anses som en irreparabel skada.

41 Vad beträffar den avvägning som förstainstansrätten gjorde mellan de intressen som stod på spel, har kommissionen, genom sin fjärde grunds första del, samt Kazchrome och Alloy 2000 klandrat rätten för att ha fört ett motsägelsefullt resonemang i punkterna 79—82 och 85 i det överklagade beslutet genom att anse att registrering av import utan att det behöver ställas någon säkerhet inte skulle ge upphov till en oåterkallelig situation, medan registrering vid vilken säkerhet ställs skulle ge upphov till en sådan situation.

42 Kommissionen har i detta hänseende understrukit att det förhållandet att ett retroaktivt påförande av antidumpningstullar "inte är oundvikligt" inte ändras av att säkerheter ställs, utan endast medför att ett eventuellt påförande underlättas eller säkerställs. Oavsett om importören har ställt säkerheter eller inte bär han nämligen risken för att behöva betala antidumpningstullar retroaktivt. Förstainstansrätten borde följaktligen, enligt kommissionens mening, ha dragit slutsatsen att även registrering av import utan att säkerheter ställs skulle medföra oåterkalleliga verkningar.

43 Kommissionen har genom sin fjärde grunds andra del hävdat att förstainstansrätten, i punkterna 82—85 i det överklagade beslutet, åsidosatte artikel 7 i

grundförordningen genom att anse att registreringen av importen inte skulle få verkningar som är identiska med dem som följer av antidumpningsåtgärder. Enligt kommissionen saknar det betydelse att ett retroaktivt påförande av antidumpningstullar inte är den enda möjliga åtgärden för att följa en dom av förstainstansrätten om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Det har däremot betydelse att ett retroaktivt påförande faktiskt är möjligt, vilket kan verka avhållande på aktörernas import. Denna möjlighet innebär att registrering av import ges karaktären av en provisorisk antidumpningstull i den mening som avses i artikel 7 i grundförordningen.

44 Kommissionen har genom sin femte grunds första del gjort gällande att förstainstansrätten i det överklagade beslutet åsidosatte den i artikel 7.1 i grundförordningen fastslagna principen, enligt vilken en provisorisk antidumpningstull inte får tas ut före utgången av en period på 60 dagar efter det att förfarandet påbörjades. Om den kungörelse som, i enlighet med artikel 24.6 i förstainstansrättens rättegångsregler, offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 11 augusti 2001, fick anses som ett tillkännagivande genom vilket undersökningsförfarandet inleddes, skulle det överklagade beslutet vara rättsstridigt, eftersom det avser import som ägde rum före utgången av den period på 60 dagar som började löpa den 11 augusti 2001.

45 Kommissionen har genom sin femte grunds andra del gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 7.7 och artikel 14.5 i grundförordningen, enligt vilka provisoriska antidumpningsåtgärder och registrering av import inte får vara under mer än nio månader.

46 Kazchrome och Alloy 2000 har tillagt att förstainstansrätten tillmätte möjligheten att Euroalliages m.fl. skulle tillfogas en skada alldeles för stor vikt, trots att skadan var osäker. Rätten tog däremot inte någon hänsyn till att Kazchrome och Alloy 2000 skulle tillfogas en säker skada till följd av dess beslut att importen skulle registreras, trots att Kazchrome m.fl. inte hade någon möjlighet att väcka en skadeståndstalan. Förstainstansrättens resonemang i punkterna 83—85 i det

överklagade beslutet är för övrigt felaktigt, eftersom rätten inriktade sig på de följder som en eventuell ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet kunde medföra, i stället för att uppskatta de omedelbara verkningarna av att importen registrerades enligt begäran av Euroalliages m.fl.

47 Euroalliages m.fl. och Konungariket Spanien har gjort gällande att kommissionens fjärde och femte grunder inte kan tas upp till sakprövning, eftersom institutionen inte har åberopat något rättsligt argument för att visa att registrering av import utan att säkerhet ställs skulle ge upphov till en oåterkallelig situation och att den i varje fall inte åberopade artiklarna 7 och 14 i grundförordningen vid förstainstansrätten.

48 Euroalliages m.fl. och Konungariket Spanien anser i sak att kommissionen inte har bevisat på vilket sätt registrering av import utan att säkerhet ställs skulle ge upphov till en oåterkallelig situation. Förstainstansrätten redogjorde, i punkterna 79 och 81 i det överklagade beslutet, för skillnaden i verkningar mellan en registrering med säkerhet och en registrering utan säkerhet. Enligt Euroalliages m.fl. bestod den verkliga skillnaden mellan de två systemen i att importören i det första fallet omedelbart fick bära en ekonomisk börda i form av ställande av säkerhet, medan importören i det andra fallet inte avkrävdes något penningbelopp.

49 Vad beträffar åsidosättandet av artikel 7 i grundförordningen har Euroalliages m.fl. och Konungariket Spanien hävdat att förstainstansrätten aldrig utgick från denna artikel och att ett medgivande av en undersökning av den provisoriska åtgärd som den har beslutat med hänsyn till artikeln skulle innebära att rätten fråntogs det utrymme för skönsmässig bedömning som den har när den beslutar om de interimistiska åtgärder som den anser vara lämpligast.

50 Euroalliages m.fl. har dessutom ifrågasatt kommissionens kvalificering av registrering utan att säkerheter ställs som en provisorisk åtgärd i den mening som avses i artikel 7 i grundförordningen. De har härvid särskilt gjort gällande

att de provisoriska tullarna omfattas av en säkerhet, medan så inte är fallet för den registrering av import som förstainstansrätten beslutat om. Enligt Euro-alliages m.fl. tillämpas artikel 14 i nämnda förordning dessutom endast på registrering av import vid vilken säkerhet ställs.

Bedömning

Huruvida målet kan tas upp till sakprövning

51 När det gäller hänvisningen i överklagandet till enbart artikel 49 i EG-stadgan för domstolen, noterar domstolen att det faktum att det i ansökan felaktigt hänvisas till en bestämmelse i nämnda stadga som grund för överklagandet, när domstolens rättegångsregler inte kräver att en sådan bestämmelse anges, är ett skrivfel. Detta fel, som inte har haft några konsekvenser för det fortsatta förfarandet, utgör inget skäl för att avvisa överklagandet (se beslut av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkterna 13 och 14).

52 Beträffande frågan huruvida det finns ett berättigat intresse av att få saken prövad räcker det att konstatera att kommissionen var part i förfarandet i första instans och att den tappade målet.

53 Vad beträffar påståendet att kommissionen åberopade nya grunder i överklagandet, erinrar domstolen för det första om att motiveringen till att en grund som anförs för första gången i överklagandet skall avvisas är att det vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, annars kunde anhängiggöras en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva

den lägre instansens rättsliga bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 59).

54 För det andra är det viktigt att ta hänsyn till de särskilda krav avseende skyndsamhet som är utmärkande för det interimistiska förfarandet och till den kumulativa verkan av de villkor som måste vara uppfyllda för att interimistiska åtgärder skall kunna beviljas. I ett sådant processuellt sammanhang måste parterna nämligen oundgängligen koncentrera sin argumentation på de frågor som de anser vara väsentliga.

55 Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att de grunder som kommissionen har åberopat till stöd för överklagandet i förevarande fall innebär ett ifrågasättande av förstainstansrättens bedömning av de grunder som har behandlats vid den. De anmärkningar som har framställts avser i huvudsak de frågor som diskuterades i första instans och som avsåg huruvida kravet på skyndsamhet var uppfyllt, huruvida ett beviljande av de begärda åtgärderna kunde föregripa avgörandet i sak och huruvida intresseavvägningen var till fördel för Euroalliages m.fl. Den tvist som har anhängiggjorts vid domstolen är följaktligen inte mer omfattande än den som prövades av förstainstansrätten.

56 Vad beträffar påståendena att kommissionen i sitt överklagande har ifrågasatt bedömningar av faktiska omständigheter erinrar domstolen om att ett överklagande, enligt artikel 225 EG och artikel 51 i EG-stadgan för domstolen, skall vara begränsat till rättsfrågor och kan endast grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.

57 Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter. Bedömningen av de faktiska förhållandena är därför inte, utom i det fall då uppgifterna har missuppfattats, en rättsfråga som i sig är

underställd domstolens kontroll inom ramen för ett överklagande (se särskilt domstolens dom av den 11 februari 1999 i mål C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-769, punkt 29).

58 Det är i detta fall lämpligare att pröva denna fråga vid behandlingen av var och en av grunderna i överklagandet, eftersom det inte genast kan fastslås att överklagandet skall avvisas i sin helhet.

Prövning i sak

59 Vad beträffar kommissionens första grund, som avser förstainstansrättens bedömning av hur allvarlig den skada är som Euroalliages m.fl. har lidit, finner domstolen att, även om det inte allmänt kan godtas att en "väsentlig" skada i den mening som avses i artikel 3 i grundförordningen nödvändigtvis skall anses utgöra en "allvarlig" skada i det interimistiska förfarandet, det likväl förhåller sig så att det, för det första, endast var i det särskilda sammanhanget i denna tvist som det fastslogs att dessa två uttryck var likvärdiga, och, för det andra, att förstainstansrätten fann att skadan skulle kvalificeras som allvarlig på grundval av en konkret bedömning i fallet.

60 Eftersom förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna inte kan ifrågasättas inom ramen för ett överklagande, såsom det har erinrats om i punkt 57 i detta beslut, skall kommissionens första grund avvisas.

61 Inför prövningen av kommissionens andra och tredje grunder, som avser förstainstansrättens bedömning av huruvida skadan är irreparabel, understryker domstolen inledningsvis att syftet med det interimistiska förfarandet är att säkerställa att det framtida slutliga avgörandet får full verkan, för att undvika att

det rättsliga skydd som ges av domstolen blir bristfälligt (se särskilt beslut av den 12 december 1968 i mål 27/68 R, Renckens mot kommissionen, REG 1968, s. 274, s. 276, av den 3 maj 1996 i mål C-399/95 R, Tyskland mot kommissionen, REG 1996, s. I-2441, punkt 46, och av den 29 januari 1997 i mål C-393/96 P(R), Antonissen mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. I-441, punkt 36).

62 Det är för att uppnå detta syfte som frågan huruvida det föreligger krav på skyndsamhet skall bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden åsamkas allvarlig och irreparabel skada (se beslut av den 17 juli 2001 i mål C-180/01 P-R, kommissionen mot NALOO, REG 2001, s. I-5737, punkt 52).

63 Det ankommer på den part som gör gällande en allvarlig och irreparabel skada att styrka förekomsten av densamma (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 18 november 1999 i mål C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. I-8343, punkt 75). Även om det i detta hänseende inte krävs att skadan kommer att inträffa med absolut säkerhet, utan det räcker att den kommer att inträffa med en tillräcklig grad av sannolikhet, är sökanden emellertid skyldig att bevisa de omständigheter som ligger till grund för antagandet att en sådan skada kommer att inträffa (se det nyligen meddelade beslutet i det ovannämnda målet kommissionen mot NALOO, punkt 53).

64 I detta fall konstaterade förstainstansrätten att Euroalliages m.fl. inte hade visat att de befann sig i en situation där deras överlevnad hotades före avkunnandet av den dom genom vilken målet i huvudsaken avgjordes. Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 72—74 i det överklagade beslutet drog rätten emellertid slutsatsen att skadan var irreparabel.

65 När det gäller punkt 72 i det överklagade beslutet påpekar domstolen att, även om det är riktigt att ett beslut om avslutande av översyn, enligt artikel 11.2 första stycket i grundförordningen, endast kan vara befogat om det konstateras att upphörandet av de gällande antidumpningsåtgärderna inte innebär att dumpningen eller den skada som gemenskapsindustrin lider fortsätter eller återkom-

mer, det av detta inte följer att ett konstaterande av det motsatta förhållandet räcker som grund för att bibehålla antidumpningsåtgärderna. Av artikel 21.1 i nämnda förordning framgår nämligen följande: "Åtgärder som fastställs på grundval av konstaterad dumpning och skada får inte vidtas om myndigheterna ... med säkerhet kan fastslå att det inte ligger i gemenskapens intresse att vidta sådana åtgärder."

66 Av detta följer att den skada som gemenskapsindustrin lider, när ett beslut om avslutande av översyn av antidumpningsåtgärder fattas med motiveringen att det inte ligger i gemenskapens intresse att sådana åtgärder bibehålls, utgör en normal verkan av ett sådant beslut.

67 Av fast rättspraxis följer att det, för att det skall meddelas uppskov med påförandet av en slutgiltig antidumpningstull i syfte att undvika att den part som ansöker om uppskov orsakas allvarlig och irreparabel skada, inte räcker att denna part åberopar de verkningar som påförandet av en sådan tull normalt leder till, utan han måste göra gällande den skada som särskilt drabbar honom (se beslut av den 9 april 1987 i mål 77/87 R, Technointorg mot rådet, REG 1987, s. 1793, punkt 17, av den 8 juni 1989 i mål 69/89 R, Nakajima All Precision mot rådet, REG 1989, s. 1689, publicering av sammanfattningen, beslutet i det ovannämnda målet Extramet Industrie mot rådet och beslut av den 11 mars 1994 i mål C-6/94 R, Descom mot rådet, REG 1994, s. I-867, punkterna 16 och 17). Samma principer gäller i den omvända situationen, det vill säga när företag inom gemenskapen i samband med en talan mot ett beslut av gemenskapsinstitutionerna att inte påföra en antidumpningstull avser att visa att kraven på skyndsamhet för att besluta om interimistiska åtgärder är uppfyllda.

68 Det förefaller som om det i punkterna 73 och 74 i det överklagade beslutet var osäkerheten när det gäller att vinna framgång med en skadeståndstalan som skulle kunna väckas efter en eventuell ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, "[m]ed hänsyn till det omfattande utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen förfogar över i detta fall, särskilt vid bedömningen av vad som ligger i gemenskapens intresse", som var avgörande för slutsatsen att det rörde sig om en irreparabel skada.

69 I detta hänseende erinrar domstolen om att det av fast rättspraxis följer att en ekonomisk skada inte kan anses irreparabel, förutom i undantagsfall, eftersom en ekonomisk ersättning i regel kan försätta skadelidanden i den situation som rådde innan skadan uppkom (se särskilt beslut av den 18 oktober 1991 i mål C-213/91 R, Abertal m.fl. mot kommissionen, REG 1991, s. I-5109, punkt 24).

70 Domstolen har ibland visserligen uttalat att en sådan ersättning skulle kunna erhållas i samband med en skadeståndstalan som väcks av sökanden (beslut av den 21 augusti 1980 i mål 174/80 R, Reichardt mot kommissionen, REG 1980, s. 2665, punkt 6, av den 19 juli 1983 i mål 120/83 R, Raznoimport mot kommissionen, REG 1983, s. 2573, punkt 15, av den 17 december 1986 i mål 294/86 R, Technointorg mot kommissionen, REG 1986, s. 3979, punkt 28, och av den 26 september 1988 i mål 229/88 R, Cargill m.fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 5183, punkt 18). Domstolen har emellertid aldrig undersökt hur stor sannolikheten konkret är för att vinna framgång med en eventuell skadeståndstalan som skulle kunna väckas i fall där en ifrågasatt rättsakt har ogiltigförklarats.

71 Domstolen konstaterar i detta hänseende att den osäkerhet som hänger samman med frågan huruvida en ekonomisk skada kan repareras inom ramen för en skadeståndstalan inte i sig kan anses utgöra en omständighet på grundval av vilken det kan fastslås att en sådan skada är irreparabel till sin karaktär, i den mening som avses i domstolens rättspraxis.

72 Det är vid tidpunkten för det interimistiska förfarandet nämligen oundvikligen osäkert huruvida det är möjligt att senare få ersättning för en ekonomisk skada inom ramen för en skadeståndstalan som skulle kunna väckas efter en eventuell ogiltigförklaring av den ifrågasatta rättsakten.

73 Det interimistiska förfarandet har emellertid inte till syfte att ersätta en sådan skadeståndstalan för att undanröja denna osäkerhet. Dess syfte är, såsom det har erinrats om i punkt 61 i detta beslut, endast att säkerställa att det framtida

slutliga avgörande som meddelas i målet i huvudsaken — i detta fall en talan om ogiltigförklaring, som det interimistiska förfarandet hänger samman med — får full verkan.

74 Denna slutsats påverkas inte av det i punkt 74 i det överklagade beslutet fastställda sambandet mellan det stora utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen har och osäkerheten när det gäller att vinna framgång med en eventuell skadeståndstalan. Om detta kriterium tillämpades systematiskt skulle skadans irreparabla karaktär nämligen grundas på den ifrågasatta rättsaktens egenskaper och inte på omständigheter som särskilt hänför sig till sökanden.

75 Av det ovan anförda följer att det genom det överklagade beslutet skett en felaktig rättstillämpning, eftersom beslutet uteslutande grundas på osäkerheten när det gäller att vinna framgång med en eventuell skadeståndstalan med hänsyn till det omtvistade beslutets karaktär, vilket ledde till slutsatsen att skadan var irreparabel till sin karaktär och, följaktligen, till att interimistiska åtgärder beviljades.

76 Följaktligen skall överklagandet bifallas och det överklagade beslutet upphävas, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga grunder som kommissionen, Kazchrome och Alloy 2000 har anfört.

77 Enligt artikel 54 första stycket i EG-stadgan för domstolen skall domstolen upphäva förstainstansrättens avgörande när överklagandet är välgrundat. Domstolen kan i ett sådant fall antingen själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa målet till förstainstansrätten för avgörande.

78 Målet är inte färdigt för avgörande. Det skall följaktligen återförvisas till förstainstansrätten för avgörande av den ansökan som ingetts av Euroalliages m.fl.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Beslutet av förstainstansrättens ordförande av den 1 augusti 2001 i mål T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mot kommissionen, upphävs.**

2) **Målet återförvisas till förstainstansrätten.**

3) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 14 december 2001

R. Grass

Justitiesekreterare

G. C. Rodríguez Iglesias

Ordförande